

ԵՐԶԱՆԻԿ ԶԵՄ ...

Երջանիկ չեմ
 Որքան ասեմ որ մարդկություն
 Գլխում, գերք սուր Դամոկլեան,
 Մնայ կախումած պատերազմի
 Ուրուականը մահասարսուռ.
 Որքան ասեմ որ զենք ու սուր
 Դեռ չեն մտած իրենց պատեան:
 Որքան ասեմ
 Սերունդներու անմեղ արեան
 Վըրայ հիմնել կը փորձենք դեռ
 Շէմք մարդոց եղբայրութեան:
 Որքան ասեմ կը յետանուիմ
 Քալանելու, յօռնելու
 Բնազդները գազանային:
 Որքան ասեմ
 Արդարութիւն, հաւասք ու սէր,
 Մտքին մէջ «մեծ» մարդոց իրենց
 Իմաստը ճիշդ չեն գտած դեռ:
 Որքան ասեմ կը նկատուիմ
 Ուղեղներէ «հանճարաւոր»
 Աստուած, պատիւ, իրիզն ու հոգի,
 Բանք տարած, խորհրդասօղ:

Երջանիկ չեմ
 Որքան ասեմ դաժան բախտէն
 Լեռածներու վիշտին անմար,
 Խոցուածներու վէրքին համար,
 Փոխան ձէթի, բալասանի,
 Մենք կը բերեմք հուր ու դանակ
 Ու հարուածներ նորատեսակ:
 Բոլոր անոնց որ կը հեծեն
 Հակառակը բիրտ հարուածէն.
 Խղճով հանդարտ, առանց խղճի
 Երբ կը նամբենք դէպի գեհեմ:
 Որքան ասեմ
 Մարդոց թմոզ ու շողմոք,
 Խօսքի վարպետ ու բուլամոք,
 Մենք կը շնորհենք աքոռ ու գահ
 (Գահ նիւթական, գահ արտերու)
 Այս յետ մահու՝ անուն անմահ:

Երջանիկ չեմ

Որքան ասեմ
 Մեր սրբազան լեռն Արարատ
 Դեռ կը մնայ գերուած, հեռու
 Ուղիներէն իր հարազատ,
 Որքան ասեմ իր լանջերուն
 Զեն կարկաչեր Հայ գիւղացուն
 «Հորովէլ»ն ու երգը ցնծուն:
 Որքան ասեմ
 Կարիւն, Բաղէ, Կարս, Վան ու Մուշ,
 Կ'մնան երազ ու աղօտ յուշ:
 Որքան ասեմ
 Հայու մեր ջիւջ, ազնիւ արեան
 Կու գամ խառնուիլ
 Զուրն ու թոյնը օտարութեան:
 Որքան ասեմ
 Բարբառը փայլք մեր հայրենի
 Շարքերուն վրայ պանդուխտ Հայուն
 Յը ըստ օրէ
 Կը տօգումի ու կը մեռնի:

Ու վերջապէս Երջանիկ չեմ
 Որքան ասեմ ժողովուրդներ
 Հզօրներէն կը մուրան դեռ
 Ափ մը հող ու անոր վըրայ
 Կեանք վարելու ազատ, անահ
 Իրաւունքն ու իրական:
 Որքան ասեմ դեռ կ'արբենանք
 Երազներով անիրական:

Երջանիկ չեմ, պիտի չըլլամ,
 Որքան ասեմ
 Նկատումներ սին, ստորին,
 Հաշիւներ նենգ ու խաղախուած,
 Փոխան մաքուր ու սուր սէրին,
 Ըլլան միայն
 Մարդերն իրար մօտեցրնող
 (Յետոյ խէթի ալ բաժանող)
 Ոյժն ու ազդակ.
 Որքան ասեմ մեր խղճին հետ
 Մենք կը խաղանք ռոմագնակ:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ